

УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Яворського Ярослава Теодейовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII

м. К и ї в
4 вересня 2018 року
№ 252-2(I)/2018

Справа № 3-280/2018(3848/18)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого,
Саса Сергія Володимировича – доповідача,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянула питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Яворського Ярослава Теодейовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 22, ст. 145).

Заслухавши суддю-доповідача Саса С.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Яворський Я.Т. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають положенням частини першої статті 8, частин другої, третьої статті 22, частин першої, третьої статті 46 Конституції України (є неконституційними), окремі положення пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII (далі – Закон), згідно з якими у разі неприйняття до 1 червня 2015 року закону щодо призначення всіх пенсій, у тому числі спеціальних, на загальних підставах з 1 червня 2015 року скасовуються норми щодо пенсійного забезпечення осіб, яким пенсії призначаються, зокрема, відповідно до Закону України „Про прокуратуру“.

З матеріалів справи вбачається, що Яворський Я.Т. оскаржив до суду відмову Личаківського об'єднаного управління Пенсійного фонду України щодо призначення йому пенсії по інвалідності на підставі частини дев'ятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами.

Сихівський районний суд міста Львова постановою від 22 вересня 2017 року позов Яворського Я.Т. задовольнив, а Львівський апеляційний адміністративний суд ухвалою від 4 грудня 2017 року постанову суду першої інстанції залишив без змін. Верховний Суд постановою від 27 лютого 2018 року вказані судові рішення скасував і відмовив у задоволенні позовних вимог Яворського Я.Т., зазначивши, що „після прийняття, але до моменту набрання чинності Законом України „Про прокуратуру“ № 1697–VII, а саме 2 березня 2015 року був прийнятий Закон України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо

пенсійного забезпечення“, який набув чинності з 1 квітня 2015 року, крім деяких положень. В пункті 5 Перехідних положень цього закону зазначається, що в разі неприйняття до 1 червня 2015 року закону щодо призначення всіх пенсій, у тому числі спеціальних, на загальних підставах з 1 червня 2015 року скасовуються норми щодо пенсійного забезпечення осіб, яким призначаються пенсії відповідно до ряду законів, зокрема, й Закону України „Про прокуратуру“. Оскільки вказаний Закон не скасовано, його положення не визнано неконституційними, а до 1 червня 2015 року закону щодо призначення всіх пенсій, у тому числі спеціальних, прийнято не було, то відповідно з вказаної дати призначення та виплата всіх пенсій (включаючи пенсію по інвалідності) на підставі Закону України „Про прокуратуру“ припиняється“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що оспорювані положення Закону не відповідають Конституції України, оскільки „данім Законом суттєво погіршено становище осіб з інвалідністю, які продовжують працювати в органах прокуратури та позбавило права на призначення пенсії гарантованої Конституцією та спеціальним законодавством України“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону, та якщо: вичерпано всі національні засоби юридичного захисту (за наявності ухваленого в порядку апеляційного перегляду судового рішення, яке набрало законної сили, а в разі передбаченої законом можливості касаційного оскарження – судового рішення, винесеного в порядку касаційного перегляду); з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не

більше трьох місяців (частина перша); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

Із аналізу судових рішень, копії яких долучені до конституційної скарги, вбачається, що автор клопотання вичерпав усі національні засоби юридичного захисту, що підтверджується наявністю постанови Верховного Суду, яка є остаточним судовим рішенням у його справі.

Вказана постанова Верховного Суду набрала законної сили 27 лютого 2018 року. Яворський Я.Т. повторно подав конституційну скаргу до Конституційного Суду України у липні 2018 року, тобто з порушенням строку подання конституційної скарги, встановленого пунктом 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Той факт, що Яворський Я.Т. раніше вже звертався до Конституційного Суду України з конституційною скаргою з аналогічного питання і після її повернення Секретаріатом Конституційного Суду України подав виправлену конституційну скаргу, не може вказувати на дотримання ним строку подання конституційної скарги, оскільки Законом України „Про Конституційний Суд України“ передбачена можливість повторного звернення до Конституційного Суду України лише з дотриманням вимог цього закону, зокрема щодо строків подання конституційної скарги.

Клопотання Яворського Я.Т. про поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги на підставі частини третьої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ є необґрунтованим, оскільки до конституційної скарги, яка надійшла до Конституційного Суду України 22 травня 2018 року, автор клопотання долучив копію постанови Верховного Суду від 27 лютого 2018 року, яка не була належним чином засвідчена, хоча текст зазначеної постанови був повним. Отже, несвоєчасне подання

конституційної скарги суб'єктом права на конституційну скаргу не пов'язане з відсутністю повного тексту остаточного судового рішення.

Згідно зі статтею 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55).

Аналіз матеріалів конституційної скарги дає підстави для висновку, що Яворський Я.Т. не обґрунтував неконституційності окремих положень пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону, а дав оцінку позиції Верховного Суду, яка міститься у постанові від 27 лютого 2018 року, висловив незгоду з результатами правозастосування оспорюваних положень Закону до правовідносин щодо призначення пенсій працівникам прокуратури.

Зі змісту конституційної скарги також вбачається, що автор клопотання, стверджуючи про неконституційність окремих положень пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону, обмежився цитуванням норм Конституції України, юридичних позицій Конституційного Суду України та позицій Європейського суду з прав людини.

Однак цитування приписів Конституції України, наведення змісту положень законів, інших нормативно-правових актів, посилення на рішення Конституційного Суду України, Європейського суду з прав людини без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Конституційного Суду України від 27 грудня 2011 року № 66-у/2011, від 27 березня 2013 року № 10-у/2013, від 8 липня 2015 року № 29-у/2015, від 21 грудня 2017 року № 13-у/2017, ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Таким чином, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55, пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Яворського Ярослава Теодейовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень пункту 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**